

De Ster

ELDER MATTHEW COWLEY — 1897 - 1953

Maart 1954

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

54e JAARGANG

Nr 3

Redacteur:

DONOVAN H. VAN DAM,
President der Nederl. Zending.

Assistenten:

ANAISE G. en
CLYDE K. RUDD.

Vaste medewerkster:

ANN C. OKKER.

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

INHOUD :	Blz.
In Memoriam Elder Matthew Cowley . . .	67
Gelukkige Verjaardag, Zusters-Hulpvereniging	70
Maar aangaande mij en mijn huis, wij zullen den Here dienen, door Belle S. Spafford	71
Statistieken van de Z.H.V.	78
Onze Zonnehoek, verzorgd door Zr. Ann C. Okker	79
Een bosfabel	79
Het kleine Pinkster-Roodkapje	81
Getuigenissen, door Br. en Zr. Phares N. Green	83
Nieuwe Raadgever in het Presidentschap van de Nederlandse Zending	85
Gods hand, door M. A. Verelst	86
De Genealogische Vereniging	92
Gebeurtenissen in de Zending	93
Aankomst en Vertrek	94
Herinnering aan Holland	96

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

IN MEMORIAM

ELDER MATTHEW COWLEY – 1897-1953

Een groot Apostel.

*

De leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen vernamen met innige droefheid het overlijden van Elder Matthew Cowley, lid van de Raad der Twaalf Apostelen, op Zondagmorgen 13 December, 1953. Hij en zijn vrouw, Elva Taylor Cowley, hadden de plechtigheden ter gelegenheid van het leggen van de hoeksteen voor de tempel in Los Angeles bijgewoond. Elder Cowley, die bij zijn plotse afsterven de ouderdom van zes en vijftig jaar bereikt had, werd alom hoog geacht, niet alleen om zijn zendingswerk, maar ook om zijn werkzaamheden als lid van de Raad der Twaalf. Als een overtuigend spreker kon hij ook krachtig op de jeugd be-

roep doen omdat hij haar liefhad en begreep.

In 1946, terwijl hij een groep studenten toesprak in de Brigham Young Universiteit te Provo, Utah, kreeg hij een hartaandoening.

President McKay zag Elder Cowley nog de Zaterdagmorgen, de dag na de plechtigheden, en hij zei dat Elder Cowley zich niet goed voelde. Ouderling en zuster Cowley zouden enkele dagen in Los Angeles verblijven vooraleer naar huis terug te keren. Zij bezochten Joseph F. Cowley Zaterdagavond. Zijn broer zei nog toen Matthew klaar stond om te vertrekken: „Nu, Matt, zorg goed voor uzelf. We willen U nog 'n lange, lange tijd bij ons houden.

Broeder Cowley antwoordde: „Joe, het leven is eeuwig.” Dat zou zijn laatste getuigenis zijn. Matthew Cowley werd geboren op 2 Augustus 1897 te Preston, Idaho. Hij was de zoon van Matthias F. (gewezen lid van de Raad der Twaalf) en Abbie Hyde Cowley. Hij werd door zijn vader gedoopt te Cardston, Alberta, Canada op 2 Augustus 1905. Op 21 October, 1914 werd hij ter zijde gezet als een zending en hij vertrok de volgende dag naar Nieuw-Zeeland, waar hij een zending volbracht van ongeveer vijf jaar. Hij keerde op 3 Juli 1919 terug en huwde drie jaar later, 13 Juli 1922, in de Salt Lake Tempel met Elva Taylor.

Hij studeerde aan de L. D. S. Universiteit, de Universiteit van Utah en promoveerde in de rechten aan de George Washington Universiteit.

Niet alleen diende hij God en de Kerk als Apostel en zending, maar hij was ook werkzaam in het „Wells Stake” Zondags-schoolbestuur en de Zondags-school in de gemeente en hij vervulde het ambt van leraar in de O.O.V.

President McKay zei van hem: „Hij was begaafd met zeldzame talenten, hij had een fijne zin voor humor, een zeldzaam en roerende welsprekendheid en hij was 'n groot prediker van de waarheid. Bij alle gelegenheden spoorde de liefde tot zijn naaste hem aan om werken van liefdadigheid en barmhartigheid te verrichten.

„Ouderling Cowley was gehecht aan zijn volk en hun belangen, hij hield van de bewoners van de eilander der zee en zij betoonden hem wederkerig hun eerbied, vertrouwen en liefde. Hij had een groot en eenvoudig geloof, dat troost en de genezende invloed van de Geest Gods aan de zieken bracht. Hij was in grote mate vriendelijk, geduldig, verdraagzaam en hij schonk aan allen zijn liefde.” — „Wij, de Heiligen van over de gehele wereld, zullen hem missen. Wij bidden dat zijn invloed voor het goede mag uitstralen in steeds wijder wordende cirkels.”

Gedurende Ouderling Cowley's eerste zending leerde hij de Maori-taal vloeiend spreken. Hij was bekwaam om de „Leer en Verbonden” en de „Parel van Grote Waarde” in die taal te vertalen en hij zorgde ook voor een nieuwe uitgave van het „Boek van Mormon” in de Maori-taal. De Polynesische inboorlingen van Nieuw Zeeland noemden hem in hun grote liefde en eerbied, die zij voor hem koesterden, hun „Tumuaki” (leider). Toen hij geroepen werd als President van de Zending in Nieuw Zeeland op 18 Januari, 1938 herinnerde hij zich nog de taal. Hij presideerde er acht jaar en keerde terug op 6 September, 1945 met in zijn hart een grote liefde en eerbied voor de rechtshapenheid en het geloof van deze Polynesiërs. Hij werd ondersteund als lid van de Raad der Twaalf op 5 October, 1945 tijdens de halfjaarlijkse conferen-

tie van de Kerk en werd op 11 October ter zijde gezet door President George Albert Smith.

Apostel Cowley werd de Apostel der Polynesiërs genoemd.

In 1946 werd Ouderling Cowley aangesteld als President van het zendingsgebied der eilanden in de Grote Oceaan.

De begrafenisplechtigheid werd gehouden op 16 December in het Tabernakel en huldeblijken kwamen van de uiterste hoeken der wereld. President McKay verklaarde dat Broeder Cowley gereed en voorbereid was om te sterven: „Wij geloven dat de dood niet het individuele bestaan eindigt van iemand die aldus heeft geleefd, maar hij leeft niet alleen in de gedachten van zijn vrienden, niet alleen in zijn familie door zijn kinderen en kleinkinderen, maar zijn persoonlijkheid blijft voortleven.”

President Clark gaf woorden van grote troost: „Geen rechtvaardig

man verlaat ooit dit bestaan tenzij zijn werk is volbracht.”

President Joseph Fielding Smith van de Raad der Twaalf haalde de mooie ontroerende woorden aan: „Alsdan zal de Koning zeggen tot degenen die aan zijn rechterhand zijn: Komt gij gezegenden mijns Vaders, beërf het Koninkrijk hetwelk U bereid is van de grondlegging der wereld. Want Ik ben hongerig geweest, en gij hebt Mij te eten gegeven; Ik ben dorstig geweest, en gij hebt Mij te drinken gegeven; Ik was een vreemdeling, en gij hebt Mij geherbergd.”

Matth. 25 : 34-35).

Broeder Cowley laat, benevens zijn weduwe, ook twee kinderen achter: een dochter, Mrs. Jewell (Val J.) Sheffield, Salt Lake City en een aangenomen zoon, Duncan Meha Cowley, 14 jaar oud, een inboorling van Nieuw Zeeland.

ATTENTIE!

Op de voorjaarsconferentie voor het
District **GRONINGEN**
wordt iedereen verwacht!

Zaterdag 10 April: Priesterschap- en Z.H.V.-bijeenkomst
om 8 uur 's avonds in de Poelestr. 52,
Groningen.

Zondag 11 April: 's Morgens om 10 uur: Poelestraat 52,
Groningen.
's Middags om 5 uur: Achter de Hoven
2 c, Leeuwarden.

Gelukkige Verjaardag

ZUSTERS-HULPVERENIGING!

Gelukkige verjaardag, Zusters-Hulpvereniging! Honderd en twaalf jaar geleden op 17 Maart, 1842 vergaderde een groepje van 18 vrouwen in een kleine kamer te Nauvoö, Illinois, om een organisatie te stichten, die een van de meest vooruitstrevende en goeddoende verenigingen zou worden van alle vrouwenorganisaties in de geschiedenis der wereld.

Deze organisatie was de Zusters-Hulpvereniging van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Zij werd onder goddelijke inspiratie opgericht door de Profeet Joseph Smith. De vrouwen werden vermaand „alle kwaad te vermijden, zelfs de schijn van kwaad en voor elkander te bidden dat zij mochten slagen in het werk, waarvoor zij geplaatst werden en dat zij wijsheid mochten hebben in al hun strevingen.” Joseph Smith zei tot hen: „Indien U wenst dat God barmhartig voor U is, weest dan ook barmhartig voor elkander.” De Profeet Joseph Smith zei ook dat de Kerk „nooit volledig georganiseerd was totdat de vrouwen aldus waren verenigd,” en zijn raad luidde: „dat de vrouwen hun mannen tot goede werken moeten aansporen om de armen en de noodlijdenden op te zoeken en in hun behoeften te voorzien

en om hulp te verlenen, daar waar de moraal moet verbeterd en de deugdzaamheid der gemeenschap moet versterkt worden.” In deze geïnspireerde verklaringen gaf hij een nauwkeurige voorspelling van wat de geschiedenis en de verwezenlijkingen van de vereniging zouden zijn. De doeleinden en betrachtingen van deze vereniging zijn nooit veranderd en de verwezenlijkingen en goede werken zijn van jaar tot jaar gegroeid.

Vandaag strekt de Zusters-Hulpvereniging zich uit over meer dan 30 landen en boogt op een lidmaatschap dat 140.354 leden telt. Haar annalen getuigen van succes en dienstbaarheid. Het is een voorrecht van elke vrouw van Heiligen der Laatste Dagen om een lid te zijn van deze organisatie en deel te nemen aan de theologische, werkdag-, literatuur- en maatschappelijk welzijnbijeenkomsten van de groepering en aldus haar culturele, geestelijke en sociale leven te ontwikkelen.

De Zusters-Hulpvereniging is een zegen voor de vrouwen van de Kerk. Zij bracht vreugde, troost en vrede in duizenden levens. Wij zeggen dan ook oprecht: „Gelukkige Verjaardag, Zusters-Hulpvereniging!”

MARIANNE C. CHARP
eerste raadgeefster

BELLE S. SPAFFORD
presidente

VELMA N. SIMONSEN
tweede raadgeefster

*Maar aangaande mij en mijn huis,
wij zullen den Here dienen.*

(Toespraak gehouden tijdens de Jaarlijkse Algemene Z.H.V. Conferentie op 2 October 1952 door Presidente Belle S. Spafford.)

Het is met een gevoel van diepe nederigheid en eerlijke erkenning van mijn grote behoefte aan de helpende Geest van de Heer, dat ik heden tot u spreek.

Conferentie-bijeenkomsten, zoals deze, zijn bestemd om ons bekend te maken met wat onze Vader van ons als Zijn kinderen verlangt; om ons vertrouwen op te bouwen en onze getuigenissen te sterken; om ons te leiden langs paden van rechtvaardig streven. Ik bid ernstig, dat hetgeen ik ga zeggen ten minste in enige mate aan het doel zal beantwoorden, waarvoor we hier zijn samengekomen.

Ik zou u vandaag graag een

boodschap in gedachten willen brengen van een oude profeet van Israël, de profeet Jozua. Deze boodschap was van grote betekenis voor de dagen, waarin zij werd gegeven, maar in onze dagen is zij nog steeds even belangrijk.

De stammen van Israël hadden hun harten in aanbidding geneigd tot vreemde goden. Jozua, die bang was voor zijn volk, „verzamelde al de stammen Israëls te Sichem en hij riep de oudsten van Israël en zijn hoofden en zijn rechters en zijn ambtlieden; en zij stelden zich voor het aangezicht Gods.” (Jozua 24 : 1).

En Jozua waarschuwde hen voor

wat er onder hen gebeurde. Met een ernstige vermaning om deze vreemde goden, die onder hen waren, weg te doen, riep hij hen tot bekering, hen aansporende de Heer en God van Israël in oprechtheid en waarheid te dienen. Toen, in de macht en majesteit van zijn roeping als hun profeet, deed hij het volgende beroep op hen:

„Kiest u heden, wie gij dienen zult..... maar aangaande mij en mijn huis, wij zullen den Here dienen.“ (Jozua 24 : 15).

De keuze, welke in die dagen door de stammen van Israël moest worden gemaakt, is een keuze welke de mensen door de eeuwen heen moeten maken. Ontelbare aantallen hebben, evenals de oude Jozua deed, de keus gemaakt, de Heer in oprechtheid en waarheid te dienen: tienduizenden onder ons hebben vandaag deze keuze gedaan.

Voor hen, die deze keuze maken, is het pad recht en eng, maar de weg is goed afgebakend. Niemand, die deze weg ernstig wil volgen, behoeft af te dwalen. Als wij de Heer willen dienen, moeten wij Hem liefhebben, want het is de mens niet gegeven, iemand te dienen, die zij niet liefhebben. Wij moeten onze naaste liefhebben als onszelf. Het is vanzelfsprekend, dat zij, die verkiesen de Heer te dienen, de verordeningen gehoorzamen en de geboden van God onderhouden. Wij moeten de Sabbatdag gedenken en deze heiligen; wij moeten onze tienden en offeranden naar de voorraadschuur van

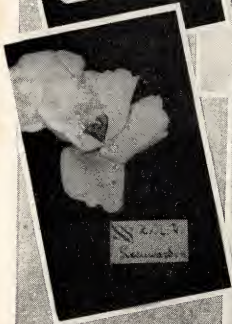
de Kerk brengen; wij moeten vasten en bidden; wij moeten onszelf rein houden naar lichaam en geest; wij moeten de ontelbare geboden onderhouden, welke de Heer voor ons welzijn en voor de vestiging van Zijn Koninkrijk heeft gegeven.

Als wij willen, dat onze huishoudingen de Heer dienen (en wie onder ons, die de Heer liefheeft, zou zonder dit enige vermoedersrust hebben?) moet er in ons huis geloof en rechtvaardigheid heersen en moet gehoorzaamheid en dienstbaarheid aan God vooropgesteld worden. Wij moeten onze gezinnen altijd de grootheid, de goedheid, de macht en de liefde van God voor ogen houden. We moeten hen helpen de wijsheid van Zijn wegen te zien, de onschatbare waarde van Zijn woorden en de kostbare waarden, welke aan hen, die Zijn wil deden, ten deel vielen, zelfs al mochten zij niet altijd ten volle Zijn bedoelingen hebben begrepen. Wij moeten nooit op de één of andere manier onderhandelen met zonde, noch onszelf in de minste mate onderwerpen aan datgene, wat in strijd is met Zijn leringen.

Deze dingen kunnen voorkomen bij allen, die dezelfde keuze als Jozua maken. Bovendien stelt de Heer nog speciale en persoonlijke eisen aan bijna iedereen. Sommige hiervan hebben betrekking op het werk in de Kerk; andere zijn strikt persoonlijk van aard. Aan sommige kan op een betrekkelijk gemakkelijke manier worden voldaan; andere zijn moeilijk, testen

Origineel en kunstig
typeren deze Z.H.V.-insignes de
plaatselijke Zusters-Hulpverenigingen
der Nederlandse Zending

het geloof en stellen de ziel op de proef. Zulke eisen worden door onze Vader zowel van Zijn dochters als van Zijn zonen gevraagd.

We denken aan de bijzondere eis, die aan Hanna werd gesteld, een eis, die elke andere moeder ten zeerste zou hebben beproefd. Hanna was kinderloos. Haar hart was hierdoor zó bedroefd, zeggen de Schriften, dat zij weende en niet at..... zij verkeerde in bitterheid van ziel." Toen bad Hanna tot de Heer en smeekte Hem haar een zoon te schenken. En de Heer hoorde haar smeekbede en beantwoordde deze. Er werd Hanna een zoon geboren, welke Samuel genaamd werd. Toen had Hanna grote vreugde in de Heer en zeide: „Er is niemand heilig gelijk de Here, want er is niemand dan Gij, en er is geen rotssteen gelijk onze God." (I Sam. 2 : 2)

Maar er werd van Hanna geëist, dat zij de gelofte zou houden, welke zij tegenover de Heer had gemaakt, dat zij het kind Samuël aan de Heer zou geven, zodra hij buiten haar kon, dat zij hem naar de Tempel zou brengen, waar hij onder de zorg en hoede van Eli, de priester, opgeleid zou worden om in de tempel te dienen. Welk een zware eis werd hier aan Hanna gesteld! Welk een beproeving voor iedere moeder! Evenals iedere andere moeder moet zij zich hebben afgevraagd, hoe Eli voor haar baby zou zorgen. Zij moet zich hebben afgevraagd, of de baby 's nachts niet wakker zou worden en haar zou

missen. Zij moet zich hebben afgevraagd, hoe haar eigen verlangende hart getroost kon worden.

Maar Hanna had verkozen de Heer te dienen. Zij had de Heer lief. God was goed voor haar geweest. Hij had haar schande weggenomen. Hij had de honger van haar hart gestild door haar het kind te zenden. Zij was bereid om het verbond na te leven, dat zij met Hem gesloten had. Zij vermaakte deze kostbaarste gave aan de Heer, en echt moederlijk, vond zij troost in het feit, dat zij ieder jaar voor haar zoon een mantel kon maken, welke ze hem bracht, als ze met haar man naar de Tempel kwam om hun jaarlijkse offer aan te bieden.

We denken aan de eisen, welke aan de moeder van Mozes werden gesteld; of aan Deborah, toen zij geroepen werd om de legerscharen van Israël in de strijd aan te voeren; aan Maria, de moeder van Jezus. We denken aan de eisen, welke gesteld werden aan onze eigen pioniersvrouwen van Nauvoo. Met onuitsprekelijke ontberingen voor ogen, verlieten zij de comfortabele woningen, welke zij en hun mannen met vlijt en ijver hadden opgebouwd en zij trokken er vol moed op uit om nieuwe woonplaatsen te vestigen in een kale, woeste streek, waarheen zij gedreven werden, omdat zij verkozen hadden de Heer te dienen. De Heer heeft ons een volmaakte en goddelijke organisatie gegeven, Zijn Kerk, waardoor we ons bewust blijven van onze verplich-

tingen en verantwoordelijkheden tegenover Hem, en waardoor we Hem op de beste manier kunnen dienen bij de vestiging van Zijn Koninkrijk. Hij is de vrouwen van de Kerk speciaal indachtig geweest, door ons onze geliefde Z.H.V. te geven, waardoor we dat gedeelte van Zijn werk kunnen doen, dat in overeenstemming is met onze vrouwelijke natuur. Er zijn enigen onder ons, die, hoewel zij de wil te kennen geven, de Heer te dienen, toch nalaten dit te erkennen, aangezien ze in deze vereniging slechts een nieuwe vrouwenorganisatie met achtenswaardige doelstellingen zien. Er zijn er zelfs enkelen, die haar in belangrijkheid zelfs lager aanslaan dan andere vrouwenorganisaties. Verlokt door wereldse populariteit en bijval, aangespoord door persoonlijk voordeel en prestige, misschien bedrogen door vleierij of enigszins verward door verkeerde waardebeoordelingen, kennen zij deze goddelijk ingestelde vereniging een veel minder belangrijke plaats in hun leven toe; zij veronachtzamen haar nog liever dan dat zij haar op de eerste plaats rangschikken en er zich boven alle andere aan vast klemmen, omdat zij het middel is, dat ons door de Heer is gegeven, waardoor de vrouwen van de Heiligen der Laatste Dagen hun aandeel moeten bijdragen bij de oprichting van Zijn Koninkrijk.

Onze profeten van de laatste dagen hebben van de Z.H.V. gezegd:

„Geen enkele andere vrouwenorganisatie in de gehele wereld heeft een dergelijke geboorte meegemaakt. Deze goddelijk geïnspireerde oorsprong brengt een overeenkomstige verantwoordelijkheid met zich in toegewijde dienstbaarheid, in de hoogste getrouwheid tegenover het Priesterschap van God en tegenover elkaar..... de leden moesten niet willen gedogen, dat vijandige of concurrerende belangen van welke aard ook, hen van hun plichten en verbintenissen, de voorrechten en eer, de gelegenheden en prestaties, verkregen door het lidmaatschap van deze grote vereniging, afhielden.“

De Heer is hen, die Hem dienen, altijd indachtig geweest. Groot en wonderbaarlijk zijn Zijn zegeningen aan Zijn kinderen. Herinnerde Jozua Israël hier niet aan, toen hij verklaarde:

„Want de Here is onze God; Hij is het die ons en onze vaders uit het land van Egypte, uit het diensthuis heeft opgebracht, en die deze grote tekenen voor onze ogen gedaan heeft en ons bewaard heeft op al den weg door welchen wij getogen zijn, en onder alle volken door welker midden wij getrokken zijn.“
(Jozua 24 : 17)

Zegende de Heer Hanna niet voor haar rechtvaardigheid, zodat zij nog aan drie zonen en twee dochters het leven schonk en is haar naam niet in de loop der tijden vereeuwigd door de rechtvaardige werken van haar zoon Samuël als een profeet en

dienstknecht van de Heer? Van alle kinderen, die zij baarde, was het de zoon, die zij de Heer toewijdde, die blijvende eer aan haar naam gaf.

Zegende de Heer de onvruchtbare grond van dit woeste land (de Salt Lake vallei) niet, zodat het rijke oogsten zou opleveren? Bewaarde hij zijn volgelingen niet voor hongersnood door de zeemeeuwen te zenden?

Heeft Hij uw huishoudingen en de mijne niet buiten uw grootste verwachtingen gezegend, wanneer we Hem in volle rechtvaardigheid hadden gediend?

De wereld van vandaag beweegt zich voort met een snelle en roekeloze vaart. De problemen, de worstelingen, de smarten en hartepijnen drukken ons zwaar terneer. Er zijn er slechts weinigen, die gespaard blijven. Het gebeurt soms zelfs, dat, hoewel we naar ons beste weten en begrip leven, we toch zekere belevissen moeten doormaken, waarvoor we de reden niet kunnen begrijpen. Grote en kleine beproevingen schijnen tot het lot van de mensen te behoren. Slechte invloeden

van uit het buitenland bedreigen onze tehuizen en gezinnen. Zij zijn soms zo subtiel, dat ze bijna onherkenbaar zijn, maar toch bezitten ze een vernietigende kracht. We horen van alle kanten: waar gaan we naar toe; waar zal dat alles op uitlopen; wat zal er van ons worden; wat moeten we doen?

Voor onze zusters van de Z.H.V. is er maar één antwoord: „Aangaande mij en mijn huis, wij zullen den Here dienen.” Hierin ligt onze hoop, onze vrede, onze troost, onze kracht en onze belofte. Hierin vervullen we onze zending op aarde en verdienen we voor onszelf verhoging in het Koninkrijk van onze Vader.

Dat de Heer de zusters van de Z.H.V. moge zegenen met de wil Hem in volle rechtvaardigheid te dienen, en met sterkte en wijsheid om hun huishoudingen zó te regelen en hun kinderen zo te leiden, dat zij zullen opgroeien met een allesbeheersende liefde voor God in hun hart en een gewilligheid om Hem te dienen, is mijn ernstig gebed.

statistieken van de zusters-hulpvereniging

(Verschenen in „The Deseret News” — 11 Juli, 1953).

Het jaarverslag van 1952 van de Zusters-Hulpvereniging geeft ons volgend overzicht:

Aantal leden op het einde van 1952	140.354
Z.H.V.-vergaderingen gehouden gedurende 1952	158.397
Huisbezoekvergaderingen	17.099
Vorbereidingsvergaderingen	17.501
Z.H.V.-conferenties	2.885
Bezoeken afgelegd door huisbezoeksters	2.240.244
Berichten — in plaats van bezoeken — gezonden aan leden die niet in staat waren om het huisbezoekprogram te vernemen	27.012
Begravenissen waar Z.H.V.-zusters bijstand verleenden	6.474
Lijken afgelegd en voorbereid voor begravenissen door Z.H.V.-zusters	787
Bezoeken aan zieken en aan huis gebonden leden	209.894
Aantal dagen van ziekenverzorging	22.504
Aantal kledingstukken en handwerkartikelen voltooid gedurende de werkdag-vergaderingen	210.955

nederlandse zending

✓ Het jaarverslag van 1953, dat juist voltooid werd, geeft volgend overzicht over de werkzaamheden van de Zusters-Hulpvereniging der Nederlandse Zending

✓ Aantal leden op het einde van 1953	438
Z.H.V.-vergaderingen gehouden gedurende 1953	1.067
Huisbezoekvergaderingen	64
Vorbereidingsvergaderingen in de gemeenten	64
Z.H.V.-conferenties in de gemeenten (Novembervergadering)	21
Maart-Zondag en andere speciale vergaderingen	60
Bezoeken afgelegd door de huisbezoeksters	511
Aantal begravenissen waar Z.H.V.-zusters bijstand verleenden	6
Lijken afgelegd en voorbereid voor de begravenis door Z.H.V.-zusters	2
Bezoeken aan zieken en aan huis gebonden leden	1.637
Aantal dagen van ziekenverzorging	130
Gemiddeld aantal vrouwen, die deelnemen aan naaiwerk ge- durende de werkdagvergadering	201
Aantal voltooide artikelen (Kinder-, dames- en herenkledij, huishoudartikelen e.a.)	601

(Speciaal danken wij Zuster Charlotte Green, Zuster Maria Schippers en de secretaresses en bestuursleden van elke gemeente, die medehielpen om bovenstaande statistieken voor het jaarverslag der Nederlandse Zending te verzamelen.)

ONZE ZONNEHOEK

*Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd
Verzorgd door Zr. Ann C. Okker*

Een bosfabel

HET is vele jaren geleden, dat de dieren van het bos tot het besluit kwamen, dat het toch eindelijk tijd werd, dat zij vrede onder elkander moesten stichten. Er was veel te veel ruzie en de meesten van hen wilden toch vrede hebben. En dus organiseerden zij een Verenigde Dierenraad, die zij de V.D. noemden.

De uil werd tot voorzitter gekozen, en alles ging naar wens — zij stemden eensgezind voor vrede. De vos zou het konijntje niet meer lastig vallen; de havik zou de veldmuis met rust laten; er zou overal harmonie zijn in het woud. Geen enkel dier zou er bij mogen horen, dat de regels zou overtreden.

Toen opperde de specht het plan om een ruime plaats te maken, waar zij hun vriendschappelijke vergaderingen konden houden. Het voorstel werd met gejuich begroet. Toen kwam de vraag naar voren, waar en hoe ze deze plaats moesten bouwen.

De bever stond op en zeide: „We moeten dit midden in de rivier van takjes, boomschors en biezen maken. Op die manier heb ik al sinds jaren mijn huis gebouwd. En dat is de beste manier.”

De eekhoorn schudde zijn hoofd. „Dat gaat niet — ik kan niet zwemmen. Waarom bouwen we het niet van takjes en twijgjes in een top van een boom. Ik heb ontdekt, dat dat de beste manier is.” Dat leek de mol ook niet. „Hoe verwacht je, dat ik in een boom zal klimmen? Laten we een tunnel onder de grond maken. Ik heb het altijd op die manier gedaan, en dat is het veiligste en het beste.”

In plaats van in het bos bijeen te komen en elk dier de vrijheid te laten op zijn eigen manier te vergaderen, begonnen ze ruzie te maken. De chipmunk (een gestreept eekhoortje, dat in Amerika leeft) wilde vergaderen in een holle boomstam; de wolf wilde het in een hol. Niet twee van de dieren konden tot een overeenstemming komen. Niet één wilde toegeven, dat zijn manier misschien niet de best geschikte was voor de hele groep.

De vergadering eindigde in een opstand. De wezel joeg voortdurend op de chipmunk; de bijen zwermden wreedaardig om de beer heen; de vos ging de konijntjes tot in hun holen achterna. En er was herrie en gevecht en vele dieren werden gedood.

En de dieren van het bos hebben sindsdien steeds oorlog gevoerd — net als de mensen.

Tact hebben is voornamelijk
het zich indenken in de
gevoelens van anderen en
dus te vermijden wat hen
kwetsen kan.

HET KLEINE Pinkster-Roodkapje

* *

Er was eens een zeer mooi klein meisje dat leefde in het oostelijk bosrijk gedeelte van Holland. Zij woonde samen met haar moeder en vader en twee jongere zusjes op een hoeve. Het kleine meisje was altijd zeer braaf en steeds ging zij zeer graag met haar familie naar de kerk. Haar geliefkoosde vergaderingen waren de O.O.V.-vergaderingen en de meest geliefde vergaderingen waren deze, welke gehouden werden gedurende de feestdagen van Pinksteren te Rotterdam. Deze zeer speciale bijeenkomst werd Pinksterconferentie genoemd. Zij bracht jongens en meisjes van uit Holland en het Vlaams gedeelte van België bijeen en allen genoten van de gezellige atmosfeer van deze vergaderingen en hun kennis aangaande het Evangelie en de Kerk werd grotelijks verrijkt. Haar ouders hadden haar ter gelegenheid van de aanstaande conferentie een mooi rood hoedje gegeven, dat gemaakt was van zeer helderrode stof. Daarom noemde men haar nu thuis: „Klein Pinkster-Roodkapje”. Zekere dag, niet zo lang geleden, zei haar moeder tot haar: „Kindlief, vader en ik zouden graag hebben dat je oma een mandje fruit en een fles medicijn brengt. Je weet immers dat oma ziek is en misschien zal dit haar beter maken en dan zal zij ook met ons naar de Pinksterconferentie kunnen gaan. Dat wil je toch, is 't niet?”

„O, zeker,” zei klein Pinkster-Roodkapje „ik ga onmiddellijk.” Dadelijk zette ze haar mooie nieuwe hoedje op, nam het mandje en vertrok naar oma's huis. In haar opgewondenheid dacht zij alleen aan de Pinksterconferentie en oma, en vergat de vele waarschuwingen van haar moeder, dat zij niet door het bos mocht gaan omdat 'n grote boze wolf ergens in de nabijheid ronddoelde.

Zij was reeds halfweg, toen zij zich plots moeders' waarschuwingen herinnerde en toen zag ze ook de donkere hemel en de lage wolken, die niets anders dan onweer voorspelden. Het scheen alsof ze zou verrast worden door een van die vreselijke regenbuien, die dikwijls voorkomen in Holland. Maar het was te laat om terug te keren en die andere weg te nemen en nu was zij toch niet zo ver meer af van oma.

„Schiet op!” dacht zij, „wellicht bereik ik nog vóór het regent oma's huis en kan ik daar wachten tot de bui over is.”

Zij holde verder en plots stopte zij in doodsangst. Haar gelaat werd wit van schrik, want op enkele passen van haar zag zij de valse ogen van de grote boze wolf.

Na enkele minuten, die als een eeuwigheid schenen, sprak de wolf: „Goede middag, jonge dame, wat doe je hier in zo'n weertje? Weet je niet hoe gevaarlijk het is alleen door het woud te lopen? De

mensen zeggen dat er hier een grote boze wolf ronddoelt!” Bij deze laatste woorden grijnsachte hij zeer vals.

Klein Pinkster-Roodkapje was haast te bang om te antwoorden, maar stamelde toch: „Ik ga naar oma's huis, zij is ziek!”

„Dat is jammer,” zei de wolf, „ik veronderstel dat het mandje ook voor haar is.”

„Wel ja,” zei zij, „het is een mandje met fruit en een fles medicijn, we hopen dat dit oma zal opknappen, zodat zij in staat is met ons mee te gaan naar de Pinksterconferentie in Rotterdam.”

„Pinksterconferentie,” riep de wolf, „wat ter wereld is dat?”

„Weet je 't niet?” zei klein Pinkster-Roodkapje. „Als je mij wil vergezellen tot oma's huis, zal ik je er alles over vertellen.”

„Goed,” zei de wolf en zo trokken zij samen verder. Onderweg vertelde klein Pinkster-Roodkapje al wat zij wist over de **Pinksterconferentie** welke zal gehouden worden in het **Groothandelsgebouw te Rotterdam op 5, 6 en 7 Juni**. Zij vertelde hem ook over de **Bestuursvergadering**, die om **4 uur** in de namiddag zal gehouden worden in de **Bas Jungeriusstraat, 121** en over het **Revueprogramma**, de volksdansen en het goud- en groenfeest, welke zullen plaatsvinden diezelfde avond om **8 uur** in het **Groothandelsgebouw**.

Zij vertelde hem over de twee **Conferentie-zittingen** in het **Groothandelsgebouw** op Zondag 6 Juni om **10 uur** en **4 uur** en over de **Haardvuuravond** in de **Bas Jungeriusstraat** om **8 uur**. Zij deelde hem mee welk een fijne tijd hij

zou kunnen hebben als hij het Evangelie en Gods woord zou aanhoren in deze bijeenkomsten.

En eindelijk vertelde zij hem over het **Wedstrijdwerk**, dat **Maandag 7 Juni** in de **Bas Jungeriusstraat** zou doorgaan vanaf **10 uur v.m.** Zij legde hem uit dat er wedstrijden waren in **vertellen, declamatie, tafeltennis, toespraken, openbaar spreken, debat, Engels, kwartet en solomuziek** en dat deze heerlijke dagen zouden besloten worden om **7 uur n.m.** met een **prijzuitreikingsprogram** en een **film**. Ondertussen hadden zij oma's huis bereikt. De wolf was zo in geestdrift geraakt over de conferentie, dat hij klein Pinkster-Roodkapje geen kwaad deed, maar in plaats daarvan beloofde hij haar de Pinksterconferentie bij te wonen. Toen vervolgde hij zijn weg.

Klein Pinkster-Roodkapje vond — om het verhaal te voltooien — haar oma veel beter en het ziet er naar uit alsof allen de Pinksterconferentie zullen bijwonen.

U zult misschien niet in staat zijn om een wolf mee te brengen, zoals klein Pinkster-Roodkapje zal doen, maar U kunt een vriend meebrengen of zelf tegenwoordig zijn. 't Zal U niet spijten! U zult een heerlijke tijd doorbrengen en een kans krijgen om te wedijveren in allerhande activiteiten. Bovendien krijgt U weer gelegenheid om meer te horen over het Evangelie en dit brengt de grootste vreugde in ons leven. Verzuimt deze a.s. Pinksterconferentie niet! Ik verwacht U **allen** daar te zien!

Dag Allemaal!

Uw Pinksterhaas.

GETUIGENISSEN

Broeder en Zuster Phares N. Green

Het mooiste verhaal, dat ooit verteld werd is dit van de geboorte van de Verlosser. Dit evenement was van zeer groot belang voor alle gebeurtenissen, waarvan de aarde en haar bewoners getuige zouden zijn. De zending van Jezus, — dat Hij in de wereld kwam om gekruisigd te worden voor de wereld, om de zonden van de wereld op zich te nemen, om de wereld te heiligen en te zuiveren van alle ongerechtigheid, dat door Hem allen mogen verlost worden, — is de glorierijke boodschap, die de mensheid door de eeuwen heen met hoop heeft vervuld.

We moeten alleen maar eventjes kijken naar een sterrenhemel in de nacht om de wonderen van de eeuwigheid te aanschouwen en met de Psalmist mee te voelen: „Wat is de mens dat Gij zijner

gedenkt?” En: „Ik zal den Here loven met mijn ganse hart, ik zal al uw wonderen vertellen. In U zal ik mij verblijden en van vreugde opspringen. Ik zal uw Naam psalmzingen, o Allerhoogste!” Nochtans zijn de mensen een weinig minder gemaakt dan de Engelen, maar mede-eeuwige zonen en dochteren met Jezus Christus en geestelijke kinderen van een God en Vader in de Hemel. We leefden en waren persoonlijkheden, vooraleer God de aarde grondde, zo lezen we in het Boek Job. Het tweevoudige doel van sterfelijkheid is om een lichaam aan te nemen dat zekere dag met zekerheid zal verrijzen en om onze aanneming van en onze trouw aan Jezus Christus te bewijzen.

Dit leven is ons gegeven om onze rechtschapenheid te bewijzen.

We leven door geloof. Nog altijd horen wij Gods woord door Zijn profeten om onze stappen te leiden en onze wegen te verlichten. Als het leven makkelijk was, zou het geen proeftijd zijn. Als er geen moeite of opoffering was, zou er geen beloning nodig zijn. Door genade verkrijgen wij de verlossing en de verrijzenis, waarvoor we dan ook dankbaar zijn. Indien onze dankbaarheid oprecht en gemeend is, zullen wij daarvan blijk geven door steeds de wil van de Heer te zoeken en Zijn geboden te onderhouden. Mogen we onverschillig staan tegenover godsdienst? Het eerste van de tien geboden Gods luidt: „Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben” — en het eerste grote gebod in de wet is: „Gij zult liefhebben den Here uw God met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.” Er is geen plaats voor onverschilligheid. Geestelijke luiheid maakt de ziel dom. Er is geen groei zonder inspanning en moeite. De spreuk: „Ga tot de mier, gij luiaard; zie haar wegen en word wijs”, kan ook geestelijk in toepassing gebracht worden. Zijn onze persoonlijke verklaringen van godsdienst voldoende? De Schriften zeggen ons: er is één geloof, één doop en één God”, „geloof zonder de werken is dood”, „gij zult uw naaste liefhebben als uzelf”, „gaat in door de enge poort”, „vereer den Here

van uw goed” en „zoekt eerst het Koninkrijk Gods”. De woorden van de Verlosser zijn duidelijk: „En dit Evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volkeren; en dan zal het einde komen.”

Het was voor ons een voorrecht om gedurende de twee laatste jaren een deel van dat „getuigenis voor alle volkeren” te zijn en om het ware Evangelie van Jezus Christus, op aarde hersteld in deze laatste dagen met profeten en priesterschap, aan de mensen te brengen. Het was voor ons ook een tijd van vreugde en van ganzer harte wensen we klein Holland en zijn volk te danken voor al zijn gastvrijheid en goedheid, die het aan ons heeft betoond.

Moge het plan van eeuwig leven en het bereiken van dit heerlijke doel de magnetische bestemming van elk van ons zijn en de eindbestemming van ons sterfelijke leven. Laat ons daarop onze gedachten vestigen en onze hoop koesteren en dat het moge de sterkste beweegkracht van ons gehele hart zijn.

God zegene dit kleine land van windmolens, tulpen en klompen, dat lang en hard streed om het geliefkoosde ideaal van godsdienstvrijheid te verdedigen!

Broeder en Zuster
Phares N. Green.

Ouderling Rinze Schippers

Nieuwe Raadgever in het Presidentschap van de Nederlandse Zending

* *

Om reden van het ontslag en vertrek naar huis van Ouderling en Zuster Phares N. Green, was het noodzakelijk om het Presidentschap van de Nederlandse Zending te reorganiseren. Gedurende het voorbije jaar bekleedde Ouderling Green het ambt van eerste raadgever en vóór die tijd was hij gedurende verscheidene maanden tweede raadgever. Hij leidde het locale zendingswerk door geheel de zending en samen met zijn gewoon gemeente- en zendingswerk hielp hij in vele andere aangelegenheden. Zuster Charlotte Green stond Zuster Van Dam ter zijde in Z.H.V.-belangen en verrichtte een uitstekend werk. Zij was verantwoordelijk voor de mooie nieuwe verslagboeken, die enkele maanden geleden aan de Zusters-Hulpverenigingen in de gemeente verdeeld werden. Het prachtige werk van dit echtpaar werd oprecht gewaardeerd door alle zendingen en leden in Nederland.

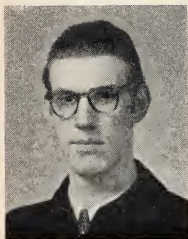
Wij wensen hen een aangename reis en succes en vreugde als zij terug thuis zijn te Ogden in Utah. Het nieuwe presidentschap bestaat uit Ouderling Nicholas Vanderlinden als eerste raadgever en Ouderling Rinze Schippers als de nieuwe tweede raadgever. Ouderling Vanderlinden was getrouwd in zijn functie van tweede raadgever, welke hij gedurende meer dan één jaar bekleedde en samen met zijn gewone verantwoordelijkheden als zending en in het werk der gemeente hielp hij President Van Dam bij het ontwerpen van het kerkgebouw in Rotterdam. Hij zal het opzicht blijven houden over dit prachtig, nieuw kerkgebouw, dat in aanbouw is en dat zal gebruikt worden zowel voor vergaderingen van de gemeente en het district als voor zendingsconferenties. Ouderling Schippers boogt op een jarenlange ervaring in de Kerk. Hij werd geboren te Schie-

dam op 6 Mei, 1907 en werd op 14-jarige leeftijd lid van de Kerk. Gedurende zijn jeugd was hij werkzaam in de M-Mannengroep en andere zendingsactiviteiten. In 1937 bevorderde hij tot ouderling en kort na de oorlog werd hij verkozen om het Microfilmwerk te leiden in de zending voor de Genealogische Vereniging te Salt Lake City. In die bevoegdheid kwam hij in contact met staatsambtenaren en regelde hij de verfilming van de doop-, trouwen en begraafregisters in alle provinciën van Nederland. Hij richtte een Microfilm Laboratorium in te Den Haag om de honderden rollen films te ontwikkelen en over te drukken, die jaarlijks uit deze zending en uit Engeland en Duitsland behandeld worden. Vele uren van zijn tijd wijdde hij ook om het hoofd-

kantoor en de zendingspresident bij te staan in het onderhandelen van officiële- en handelsaangelegenheden met de Nederlandse regering. Hij is bij de Ouderlingen en leden goed bekend voor zijn bereidwilligheid om te allen tijde diensten te bewijzen.

Zijn vrouw, Zuster Maria Schippers, was werkzaam in het Z.H.V.-werk der zending en is nu Z.H.V.-secretaresse. Twee van hun dochters, Elly en Inge verlieten Holland verleden zomer en verblijven nu in Pocatello, Idaho. Ruth, 7 jaar oud, woont samen met haar ouders te Den Haag. We heten Broeder Schippers welkom in het Zendingspresidentschap en we weten dat hij een grote hulp zal zijn nu hij deel heeft aan de verantwoordelijkheid om het werk van de Heer in de Nederlanden te leiden.

* * * * *

MAURITS M. A. VERELST · (MECHELEN)

Gods hand

*

Een mensenleven is een aaneenschakeling van kleine gebeurtenissen, die, wanneer men achter zich kijkt, soms een wondere be-

tekenis krijgen, bezien in het licht van de huidige dag. Sommigen noemen dat het lot, anderen: Gods hand.

Steeds, mijn jonge leven door, heb ik ook Gods hand herkend in alles wat ik tegenkwam, zelfs al begreep ik niet wat Hij in Zijn oneindige wijsheid met mij voor had. Zoals de meesten hier, kreeg ik een Katholieke opvoeding, doch werd door mijn ouders volkomen vrij gelaten. Zekere familiale toestanden echter, bezorgden mij onnoemelijk veel leed, en dat uitte zich ook — maar bijna onmerkbaar voor hen — in mijn omgang met anderen.

Reeds als kind, toen ik inzicht kreeg op de wereld, had ik gedachten die mijn makkers niet deelden: zij waren luidruchtig, belust op het spel; ik was bedeesd en schuchter, in mij heerste een onbestemd gevoel voor het rechtvaardige en het eerlijke. Weldra sloot ik mijn innerlijke op, want ik werd niet begrepen, en waar ik gekwetst werd, toonde ik de wereld een lachend gelaat — gevoeligheid verschool ik achter onverschilligheid.

Tevergeefs zocht ik God.

Mijn hart bloedde. Zo was mijn lijden: het willen zijn, en het niet kunnen willen; anders zijn dan de anderen, met zuiverder gedachten en edeler ziel, en toch schuldig aan onvolmaaktheden. De anderen vermaakten zich, en konden lachen, maar mij grijsde het lijden toe, omdat ik anders was, en in hun lach reeds de doodsgrijs zag en het stoffelijke van hun oppervlakkig leven.

Zo verliepen jaren. Toen ik de middelbare school verlaten had, volgde ik de lessen voor architect aan een Katholieke instelling.

Daar kregen wij godsdienstles van broeder Emmanuel, die toen theologische studies deed. In de manier waarop hij ons toesprak en in de kracht van zijn argumenten was er iets, dat mij aantrok en reeds lang had ik mijzelf afgevraagd of ik hem raad en steun zou vragen in mijn geestelijke strijd, maar ik had telkens dat plan laten varen. Op een dag echter riep hij mij zelf apart en vroeg, alsof hij wist wat er in mij omging, hoe ik stond tegenover de verschillende godsdienstproblemen. Dat was als een teken uit de hemel; ik liet hem mijn dagboek lezen, en hij gaf mij de raad en de steun die ik zozeer nodig had.

Alles was genade, had hij gezegd, zelfs mijn onvolmaaktheden. Moeilijk om te begrijpen, en toch... — wanneer er in mijn leven geen onvolmaaktheid was geweest, zou ik opgegroeid zijn zoals die kudde verwaterde Katholieken, ijselijk tevreden met mezelf, priester en kerk enkel kennende wanneer de nood aan de man was. Zij was er nodig om mij te onttrekken aan de lamledige middelmatigheid. Zonder haar: geen zoeken naar verlossing en geen zoeken naar God, die toch de enige oplossing is voor alle menselijke problemen. En ik werd een vurig en diep-overtuigd katholiek. Na een jaar studie verliet ik wegens familiale moeilijkheden de school, en werd bij mijn vader die aannemer is, werkzaam als metselaar. Het is een hard beroep en ik beschouwde het gedeeltelijk als een zelf-

kastijding. Ik ging broeder Emmanuel echter nog dikwijls opzoeken, soms schreven wij elkaar brieven. In een ervan schreef hij mij: „...En leer gij, als schrijver, die Heilige Schriften doorgronden met wijze edelmoedigheid, want zij zijn voor ons de Weg, de Waarheid en het Leven!”

Vroeger heb ik dat nooit goed begrepen, evenmin wat hij mij zeide tijdens een bezoek: „Indien gij ook een zoeker zijt, zoals Pieter van der Meer de Walcheren, zult ge het nog ver brengen.” Waarom zei hij: „indien gij een zoeker zijt?” Want ik was toch geen zoeker. Ik had gevonden! Ik had het Katholieke geloof gevonden, en was diepovertuigd, en had ook absoluut geen behoefte de „Heilige Schriften” te leren doorgronden.

De hand Gods is in ons leven, en wij moeten ze herkennen. Toen de studiedrang mij toch te machtig werd, volgde ik de avondschool voor bouwkundig tekenaar aan dezelfde school. Ik wilde die eerste avond broeder Emmanuel opzoeken, doch hij was, zo zei men, verplaatst wegens gezondheidsredenen. Later kreeg ik de waarheid te horen. Hij had alles verlaten.

En dit voorval heeft me dieper getroffen dan wat ook..

Waarom juist hij? Juist hij, mijn steun en raadsman, die zo rusteloos was in zijn godsdienstige studies?

Nooit meer heb ik van hem gehoord, doch, dat weet ik: eens zal ik hem terug ontmoeten. Toen ik de avondschool volgde,

was ik reeds verloofd, en ook dat is een vreemde geschiedenis. Ik was van jongsaf reeds verliefd op een meisje uit een zeer katholiek midden. Ik wist dat ook ik haar niet onverschillig bleef. Er lag een verloving en een huwelijk in 't verschiet. Op een avond echter, leerde ik een ander meisje kennen en al mijn gevoelens lagen overhoop. Een tijdlang kende ik een zware strijd, tot ik plots een besluit nam, dat ik als volgt in mijn dagboek neerpende:

„Ik koos, en mijn beslissing was definitief en verrassend, zelfs voor mij. Wat heeft me doen besluiten? Zeker was het liefde. — maar ik beminde zowel de een als de andere als u het zo beschouwt. Wat heeft de doorslag gegeven? Het verstandelijk argument, dat hier een karakter en een ziel te redden viel, daar waar het andere reeds veilig was?”

(want ik wilde mijn nieuwe liefde terug tot het katholicisme brengen, dat zij verlaten had)

„Hoe dan ook, zoals ik reeds tevoren schreef: hoe onbegrijpelijk zijn Gods oordelen, en onnaspeurlijk Zijn wegen! Ik neem er dan ook bevrediging mee, dat het God was, die uiteindelijk de knoop heeft doorgehakt en me in de richting heeft gestuwd die ik nu koos. Ik koos de strijd, de stap in het onbekende, het lastige en moeilijke pad, dat, zo wilde ik het, mij, en iemand anders die ik voortaan op sleeptouw wilde nemen, naar omhoog moest voeren.”

Ik moest strijden, doch werd wel dra beloond, want mijn liefste Lucienne volbracht terug haar

katholieke plichten. Maar toch kon zij dikwijls met mij over geloofspunten redetwisten; ik had het soms heel zwaar en was meermalen ontmoedigd. Toen schreef ik:

„Gelukkig, degene die geen idealen heeft, wiens kennis klein is, en scrupules onontwikkeld. Hij leeft in een lauwe volkse kleinheid, tevreden met wat hij krijgen kan; kent geen andere strijd dan die om 't dagelijks brood. Hij kent geen wereld van zelfkwelling, geen innerlijke hel van schuldgevoel. Zijn ogen zijn niet hoog gericht, hij kan niet laag vallen.”

Mijn ogen waren hoog gericht en ik ben dikwijls laag gevallen. Op een dag in school, in gesprek met een broeder, die wij steeds een beetje plaagden, gebeurde er iets vreemds met mij:

„Op zekere avond mengde ik mij ook in 't gesprek en deed een duit in het zakje: „Ja, broeder,” zei ik tegen hem „één ding is in mijn ogen niet goed te praten, en dat is het verleden van de Katholieke Kerk: de Inquisitie — ik kan niet aannemen, dat een Kerk die beweert de leer van Christus te volgen en toe te passen, haar middel neemt tot geweld, en haar geestelijke tegenstanders gevangenzet en op de brandstapel brengt; met andere woorden: uitmoord.”

En toen ik dat had gezegd, besepte ik plots dat ik een waarheid had gezegd. Het kwam er onstuimig uitgefapt, en ik verwachtte er geen antwoord op, maar daarna begon ik zelf na te denken, om er zelf het antwoord op te geven. Tot dan was ik aan dat deel van de geschiedenis steeds achteloos voorbijgestapt, en had het beschouwd als een der politieke fouten van die tijd. Maar al-

lengs drong het tot mij door dat ik onmogelijk nog verder achteloos voorbij dat alles kon gaan. Rome had de Inquisitie goedgekeurd, en de duizenden moorden laten begaan en dikwijls zelf geregeld.

Een zware deuk in het verleden van een Kerk die beweert steeds verlicht te zijn van de H. Geest en hier op aarde de Christelijke naastenliefde en verdraagzaamheid moet prediken!”

Langzamerhand begon ik alle geloofspunten te onderzoeken. Toen naderde Pasen: ik moest gaan biechten en communiceren, en weer gebeurde er iets vreemds:

„Ik wilde vandaag te biechten gaan, maar toch heeft iets me belet in de biechtstoel te gaan. Het was, omdat ik eerder met gemengde gevoelens zou gebiecht hebben, want hoe goed ook van wil, ik was niet vast in mijn berouw, en zelfs — en vooral — in de kerk verstrooid en onrustig. Kan men, ja, mag men biechten, wanneer men aldus in een kerk geknield naar woorden van berouw zou moeten zoeken? Ik wilde niet biechten, terwijl zulke gevoelens me bezighielden. Ik ben niet verzwakt in mijn geloof, integendeel, en juist dit feit bewijst dat ik, hetgeen ik doen wil, goed wil doen, en niet half.”

Nu stond ik voor een probleem. Indien ik biechtte, bedreef ik zonde, daar ik geen voldoende berouw had. Biechtte ik niet, dan bedreef ik eveneens zonde, door mijn Paascommunie niet te houden. En dat deed me nog dieper nadenken. — Ik heb mijn Pasen niet gehouden...

Nog datzelfde jaar trouwden Lucienne en ik wegens familiale moeilijkheden, en weinige tijd na

ons huwelijk brak ik af met de Katholieke Kerk:

„Ik heb mij van het Katholiek geloof afgewend en ben nu godsdienstloos, op zoek naar de ware Kerk van God, want die moet bestaan.

Wij zijn nu in contact gekomen met twee zendelingen van de Mormoonse Kerk, die ons elke week een avond komen invijden in hun geloof. Deze avonden zijn voor mij steeds een verkwikking, waarop ik mij met hart en ziel wijd aan het zoeken naar de Waarheid in de bediening van God en een weg om door de vele raadselen te geraken die Hij op deze aarde gestrooid heeft.”

De woorden van broeder Emmanuel werden waarheid: ik was een zoeker nu, maar dat viel me niet altijd even gemakkelijk.

„Hoe langer hoe meer is mijn leven een gestadige onzekerheid. Het is mijn geest, die zijn rust nog niet heeft gevonden. Ik mis een vaste basis, waarop ik kan bouwen, ik zweef in het ijle, in een donkere nacht, met daar ergens onbestembaar ver een pinkelende ster waarop ik mijn hoop heb gevestigd. Toch ben ik overtuigd, dat eens die nacht zal wijken voor het heldere zonlicht. Met het Katholieke Geloof te verlaten, heb ik de grondvesten van onder mijn voeten weggenomen, en waar mijn geest de rust kende in God, daar heerst nu de onrust en het gejaagde dikwijls hopeloos zoeken.

Ligt de ware Waarheid werkelijk in de Mormoonse Kerk, die ik nu hoe langer hoe beter leer kennen? Soms heb ik zulk een heimwee naar mijn oude vertrouwde Katholieke geloof, dat ik denk toch op een

dwaalspoor te zijn geraakt en dat ik vroeg of laat toch weer zal moeten terugkeren. Mijn innerlijke zegt mij echter, dat ik goed heb gedaan dit alles te verlaten en op zoek te gaan. Ik ben overtuigd dat ik eens de waarheid zal kennen.”

En ik leerde de waarheid kennen, beetje bij beetje. Ik wilde mij niet laten „nemen” — ik was in het begin uiterst sceptisch, maar alrengs geraakte ik er van overtuigd dat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen werkelijk de ware Kerk was.

„Ik ben nu zover, dat ik definitief kan zeggen te geloven. Soms echter, bekruipt mij nog een zeker gevoel, dat dit alles onnozelheid is, en ik dom ben een keus te willen doen tussen de honderden godsdiensten die er zijn, en dat ik evengoed atheïst kan worden en mijn leven slechts baseren op de regels der rechtvaardigheid. Maar ik weet bij voorbaat dat ik dat niet kan en mijn leven, zonder een vaste basis en een dienend Godsgeloof en zonder hoop of liefde, leeg is. Ik kan mij niet houden aan een doelloos gefilosofeer, ik kan niet tevreden zijn met wat ik ben, ik kan niet lauw zijn en zonder betrachtning, levende het leven dat millioenen leiden — hoe grijs en toonloos is zulk leven!”

Er was nog strijd — mijn geloof moest op punt gezet worden, ik wilde zekerheid, dat de grote stap die ik ging doen beantwoordde aan mijn volledige verlangen. Maar mijn beslissing was genomen.

„Er is iets wonderlijks met mij gebeurd. Ik ben nu een heel overtuigd

gelovige in de Mormoonse Kerk en heb mijn verlangen te kennen gegeven om gedoopt te worden. Lucienne heeft mij eveneens gezegd dat zij gedoopt wil worden, — haar besluit is heel spontaan gekomen; dat doet me genoegen. Hoe kan ik zeggen, dat er in mijn innerlijke leven een heel grote verandering heeft plaatsgevonden. Ik ben niet langer de wankelende, onzekere zoeker naar de waarheid. Ik heb de waarheid gevonden en zij is mijn rotsvaste geloof."

Wij zouden gedoopt worden. Een grote vreugde vervulde ons. Zekere dag echter kwam ik voorbij de kerk — de katholieke kerk — waar ik vroeger naar de Mis placht te gaan.

Een tijdlang bleef ik aarzelend staan voor het grijze gothische gebouw; dan ben ik er binnengegaan.

Het was als een laatste afscheid...

„Vandaag ben ik de St. Janskerk binnengegaan. Ik heb geknield op een der stoelen en een diepe weemoed overviel mij, toen ik rondkeek. Ik zag de prachtige beelden, schilderijen en versieringen der mij zo vertrouwde kerk; de stoelen stonden netjes in de rij; het was mij alsof ik het orgel hoorde spelen en het „Credo" hoorde zingen. Een diepe weemoed en een stil verlangen beving mij om het oude vertrouwde geloof, als naar een goeie vriend, die men heeft moeten verlaten omdat te diepe kloof ons scheidde, maar naar wiens portret men nog steeds met ontroering kijkt, tot men plots de

onzinnige opwelling krijgt terug alles goed te maken als voorheen.

Toen naderde de grote dag:

„Luc en ik worden morgen gedoopt. Heel deze week heb ik de dag van morgen in gedachten gehad; de dag waarop wij ook tot de Heiligen der Laatste Dagen zullen behoren.

Er is een tijd geweest vroeger, toen ik dacht: Laat de hele boel maar waaien, alles is toch nonsens, want vroeg of laat zal ik toch ontdekken, dat het beter is alles overboord te gooien en van mijn leven te profiteren. Dat was vroeger.

Innerlijk weet ik echter, dat ik niet anders kan en nooit anders zal kunnen dan aan die drang in mij naar God toe te geven.

Ik geloof in Joseph Smith; ik geloof in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en ik brand van verlangen om gedoopt te worden, en door de handoplegging morgenavond de Heilige Geest te ontvangen. Ik zal me trachten voor te bereiden op de dag van morgen.

Help mij, God, opdat ik Uw geboden en Heilig Evangelie waardig moge zijn."

Met dit gebed sloot ik mijn oude leven, — een leven waar doorheen Gods hand soms wondere dingen deed, die ik toen niet altijd begreep. Nu kan ik kalm en rustig alle gebeurtenissen in datzelfde leven overschouwen, en ik weet waarom dit alles is geschied. Gods hand doet wondere dingen, in ons aller leven, maar we moeten het kunnen zien...

DE GENEALOGISCHE VERENIGING

„Weest Gijlieden dan volmaakt, gelijk Uw Vader in de hemel volmaakt is.”

Deze woorden zeggen ons, dat wij moeten proberen iedere levensplicht te volbrengen, teneinde volmaakt te zijn in onze sfeer, zoals onze Hemelse Vader volmaakt is in Zijn sfeer. De Schriften zijn voor ons een inspiratie tot volmaking in ons sterfelijke bestaan. Zij vertellen ons immers met voorbeelden en vergelijkingen hoe wij moeten leven.

Ook gebiedt God ons om te dopen voor onze gestorven bloedverwanten. Paulus, in zijn tijd, maande de leden van de Kerk van Jezus Christus reeds aan om te dopen voor de doden (Cor. 1-15, vers 29), want zoals hij zeide kunnen wij niet zalig worden zonder onze doden, hetgeen wil zeggen dat wij niet gelukkig kunnen zijn of de volmaaktheid kunnen bereiken, zonder hen.

ALLEN MOETEN GERED WORDEN, of ten minste de gelegenheid tot redding krijgen. Personen die niet in staat zijn geweest de Evangelie-plechtigheden op aarde te aanvaarden, kunnen ze plaatsvervangend ontvangen. Want de doop en het ontvangen van de Heilige Geest zijn verordeningen die tot deze sterfelijke tijdsbedeling behoren en worden niet voltrokken in het leven hierna.

Wij moeten de gegevens van onze voorvaderen opzoeken, deze op lijsten zetten en het werk er voor doen in de tempels, om ook hen in de gelegenheid te stellen de zegeningen van het Evangelie te ontvangen. Laat ons deze verantwoording die God op onze schouders legt, bewust zijn; laten wij liefde hebben voor ons voorgeslacht en dit werk voor hen doen. Het hoofdbestuur zal U gaarne alle mogelijke inlichtingen en hulp verstrekken om dit werk voortgang en uitbreiding te doen geven.

Laten wij er nu vast aan beginnen, opdat, wanneer de tempel bij Londen, die voor de Nederlandse zending bestemd is, gereed is, wij niet met lege handen staan, maar kunnen optrekken met de gegevens van ons voorgeslacht. Dat U allen dit zult willen doen, is ons gebed in Christus' naam. Amen.

Zr. H. W. Sont, presidente.
Br. G. Diender, 1e raadgever.
Br. H. Reedeker, 2e raadgever.
Br. H. Verrips, secretaris.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Koopal, Sjoerd Leendert; 21 Januari 1954 te Utrecht.
de Boer, Robert Martin; 6 September 1953 te Den Haag.
de Boer, Rita, Susanna; 6 September 1953 te Den Haag.
de Boer, Theodorus Gerard Stephen; 6 September 1953 te Den Haag.
Treuren, Maarten Frederik Teo; 17 Januari 1954 te Vlaardingen.

GEDOOPT:

Van Wijnen, Ogtavie G. Althoff; 12 Februari 1954 te Vlaardingen.
Van Wijnen, Jan; 12 Februari 1954 te Vlaardingen.

GEORDEND:

Gardenier, Adrian; als Diaken, 3 Januari 1954 te Vlaardingen.
Stigter, Arie Cornelius; als Diaken, 20 December 1953 te Vlaardingen.
Zierse, Willem; als Diaken, 20 December 1953 te Vlaardingen.
Van Dijk, Gerrit Christiaan; als Ouderling, 17 Januari 1954 te Utrecht. ✓
Schippers, Rinze; als Zeventiger, 22 Februari 1954 te Den Haag. ✓

GEHUWD:

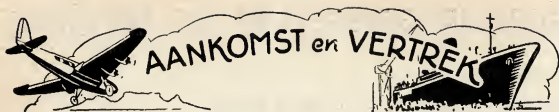
Oosthuizen-Flos, Johanna, met Petrus Bruin, 15 Januari 1954 te Den Helder.
Versteeg, Tonny Willemina, met Ludi M. H. van der Hoeven te Den Haag.

OVERLEDEN:

Kwast, Harm; 16 Januari 1954 te Den Helder.
Hantelman-Ouwerkerk, Pietertje; 19 November 1953 te Schiedam.
Prenger-Cheret, Catrina C.; 30 Januari 1954 te Haarlem.

OVERGEPLAATST:

Rigby, Lorenzo Y., van Rotterdam naar Nijmegen als G.P. ✓
Carpenter, Armal B.; van Hilversum naar Apeldoorn. ✓
Jensen, David L.; van Amsterdam naar Zeist. ✓
Erickson, Lynn B.; van Leeuwarden naar Groningen. ✓
Van Alphen, Catharinus; van Haarlem naar Amsterdam als G.P. ✓
Van der Toolen, Johannes A.; van Apeldoorn naar Haarlem als D.P. van het
Amsterdamse District ✓
Pinegar, Max L.; aangesteld als G.P. te Apeldoorn. ✓

AANGEKOMEN ALS ZENDELINGEN:

- ✓ Jensen, Lawrence W., van Salt Lake City, Utah, te Amsterdam, met Catherinus Van Alphen.
- ✓ Losee, Warren D.: van Provo, Utah, te Zutphen, met Boudewijn J. Jelderda.
- ✓ Van Bibber, Ernest Cleveland; van Salt Lake City, Utah, te Rotterdam, met Ray M. Brown.
- ✓ Bienz, Joseph Ray; van Bern, Idaho, te Dordrecht, met Wilford B. Meek.
- ✓ Robertson, Douglas A.; van Riverton, Utah, te Hilversum, met Pieter t'Hart.
- ✓ Van Noy, Don Lewis; van Oakland, Californië, te Dordrecht, met Hendrikus Hoole.
- ✓ De Vries, Kenneth Lawrence; van Ogden, Utah, te Leeuwarden, met Bowe De Vries.
- ✓ Marston, John Carl; van Ogden, Utah, te Amsterdam, met Ralph Kanon.
- ✓ De Graw, Clifford Foster; van Spanish Fork, Utah, te Mechelen, met John Boogert.
- ✓ Willett, George Ralph, Jr.; van Provo, Utah, te Nijmegen, met Lorenzo Y. Rigby.

VERTROKKEN:

- ✓ *Phares Nobel Green.* Aangekomen 25 Februari 1952. Vertrokken 23 Februari 1954. Werkzaam geweest: Utrecht als G.P., Amsterdam als G.P., en Raadgever tot de Zendingspresident.
- ✓ *Charlotte Schuenman Green.* Aangekomen 25 Februari 1952. Vertrokken 23 Febr. 1954. Werkzaam geweest: Utrecht, Amsterdam.

VERTROKKEN:

- ✓ De Romph, Jannetje Voogd, 8 Jan. 1954 van Vlaardingen naar Phoenix, Arizona.
- ✓ van der Hoeven, Adrianus, van Den Haag naar Ogden, Utah.
- ✓ Dingemanse, Adriaan Dingeman, van Den Haag naar Union, Oregon.
- ✓ van Proosdij, Elisabeth Maria Elis, 29 Jan. 1953 van Den Haag naar Wyckoff, New Jersey.

BOEKENNIEUWS

Bezit U de vier standaardwerken van de Kerk?

„De Parel van Grote Waarde”

moet ook op uw boekenplank een ereplaats hebben.

Deze tweede Nederlandse druk verscheen in keurige band en werd herzien uitgegeven in de nieuwe spelling en met in twee kolommen verdeelde bladzijden en inhoudsopgave.

Prijs per exemplaar . . . . . f 1.50

Stort vandaag nog op gironummer 240615 of per postwissel.

Laan Van Poot 292, Den Haag.

George R. Willett Jr.

Don Lewis Van Noy

Kenneth L. De Vries

Ernest C. Van Bibber

Clifford F. De Graw

John Carl Marston

Joseph Ray Bienz

Warren D. Losee

Lawrence W. Jensen

Douglas A. Robertson

Herinnering aan Holland

door H. Marsman

*Denkend aan Holland
zie ik brede rivieren
traag door oneindig
laagland gaan,
rijen ondenkbaar
ijle populieren
als hoge pluimen
aan den einder staan;
en in de geweldige
ruimte verzonken
de boerderijen
verspreid door het land,
boomgroepen, dorpen
geknotte torens,
kerken en olmen
in een groots verband.
De lucht hangt er laag
en de zon wordt er langzaam
in grijze veelkleurige
dampen gesmoord,
en in alle gewesten
wordt de stem van het water
met zijn eeuwige rampen
gevreest en gehoord.*